

Alexa Aston

*Jak
odradit
vévodu*

Copyright © Alexa Aston 2021
Published by agreement with Book Cents Literary
Agency and Corto Literary Agency.
Translation © Tereza Dubenská, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DISCOURAGING THE DUKE
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Dragonblade Publishing, Inc.,
an imprint of Kathryn Le Veque Novels, Inc.,
přeložila Tereza Dubenská
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-029-0

Kapitola první

Panství Wildwood, Kent – srpen 1796

Sotvaže se Miles Notley probudil, neubráníl se úsměvu. Dnes mu bylo deset let. Po zbytek života bude jeho věk tvořit dvouciferné číslo – pokud se nedožije stovky. Ale neznal nikoho, kdo by dosáhl tak požehnaného stáří – nikoho ze svých známých, natož nějakou postavu zmíněnou v učebnicích dějepavy, jež miloval. Možná se mu však podaří nemožné a on se dočká trojciferného věku.

Jeho úsměv se roztáhl do šířky. To by Ralfa neskutečně dopálilo. Jednou z Milesových oblíbených kratochvílí bylo škádlit svého staršího bratra, který nedal nikomu zapomenout, že je dědicem rodinného panství i titulu. Ralph všem ustavičně připomínal, že se jednoho dne stane vévodou z Winslow a jeho dva mladší bratři nebudou nikým. Milesovi to nikterak nevadilo. On vévodou být nechtěl, zvlášť pokud to znamenalo, že bude stejný jako jeho otec, který Milese přehlížel. Tu a tam ho napadlo, že otec ani nezná jména svých mladších synů. Vévoda se zajímal jen o svého dědice a svou přízeň nijak neskrýval.

Tonyho to mrzelo. Bylo mu teprve šest a kritika ho zraňovala. Miles si dal za úkol chránit Tonyho před Ralphem, jenž dokázal ublížit slovy i činy. Ralph často provedl nějakou lumpárnu, kterou pak shodil na Milese či Tonyho, protože věděl, že budou za prohřešek potrestáni. Miles schy-

tal nejeden nezasloužený výprask jen proto, aby ochránil mladšího bratříčka.

Na tom však nezáleželo. Oběma chlapcům byl Ralph lhostejný a oba se snažili mít se současným markýzem a budoucím vévodou co nejméně společného. Miles věděl, že ani kdyby nebyli s líným a zlomyslným Ralphem příbuzní, nepřátelili by se. Když Miles nastoupil do internátní školy, kterou měli navštěvovat všichni Notleyovi chlapci, očekávalo se od Ralpha, že na svého mladšího bratra dohlédne.

Stal se pravý opak.

Několik starších mladíků Milese šikanovalo, a to na Ralphův popud. Miles se první rok naučil bez řečí přijímat jakoukoli ránu, která mu byla uštědřena. Zatvrdil se a další školní rok už svého o tři roky staršího bratra dorostl. Hned první den druhého ročníku složil na zem jednoho ze svých tyranů a od té doby se mu Ralph a jeho parta vyhýbali obloukem. Tony za dvě neděle dovrší sedmé narozeniny a také on nastoupí do školy. Miles hodlal svého mladšího bratra chránit před Ralphem a všemi, kdo by mu chtěli ublížit.

Miles vstal a přistoupil k oknu. Trávník na panství Wildwood připomínal nádherný zelený koberec, který se rozprostíral, kam až oko dohlédlo. Přemýšlel, jak stráví své narozeniny. Nejspíš si s Tonym vyjedou na koni a odpoledne by si mohli zaplavat v nedalekém jezeře. Věděl však, že žádné dárky očekávat nemůže. Ani jeden z rodičů si na jeho narozeniny nikdy nevzpomněl. Namlouval si, že na tom nezáleží, ale ve skutečnosti ho to mrzelo. Slíbil si, že až dospěje a bude mít děti, jejich narozeniny si bude pamatovat a zahrne je dárky – chlapce vojáčky na hraní a dívky panenkami. V onen den je vezme na nějaké výjimečné místo a bude jim opakovat, jak moc je má rád.

A nikdy nedovolí rodičům, aby se s jeho dětmi setkali. Nikdy. Miles se zapřísahal, že je nevystaví otcově krutosti a matčině lhostejnosti. Doufal, že jeho budoucí žena bude mít hodné rodiče, kteří budou babičkou a dědou, nikoli

vévodou a vévodkyní. Říkal si, že ti dva se klidně mohou nadosmrti rozplývat nad Ralphem. On a Tony si budou žít vlastním životem daleko od nich.

Odvrátil se od okna, umyl se a převlékl. Jakmile vešel do učebny, našel tam Tonyho. Pak vstoupila služebná s podnosem v rukou a chlapci v klidu posnídali, jelikož Ralph jídal dole s jejich otcem. Když před několika týdny Ralph dovršil třinácté narozeniny, vévoda prohlásil, že se z něj stává muž a že odteď bude stolovat dole. Ralph se svým mladším bratřím posmíval, holedbal se, jakého se mu dostalo privilegia. Miles a Tony jen pokrčili rameny a poprvé v životě si vychutnali jídlo bez Ralphova ustavičného popichování a otravování.

„Dostaneš dort?“ zeptal se Tony. „K narozeninám?“

„Ano. Kuchařka mi ho peče,“ svěřil se bratříčkovi. „Každý rok si vzpomene.“

Zůstalo nevyřčeno, že jejich rodiče po Milesovu výjimečném dnu ani nevzdechnou.

Tony pohlédl na Milese s neskrývanou oddaností. „Cítíš se starší, když už je ti deset? Tolik mi ještě dlouho nebude,“ posteskl si.

„Necítím se jinak, než když mi bylo devět. Ale hodlám se chovat odlišně, dospěleji.“

Tony vytřeštil oči. „A to chceš povědět Ralphovi?“ zeptal se nervózně.

„Možná,“ zauvažoval Miles.

„Víš, že tě nemá rád, Milesi. Ani mě.“

„Ale my ho taky nemáme rádi, že ne?“

„Ne,“ odpověděl Tony neústupně. „Nemáme. Je na nás zlý. Včera rozbil vázu, ale služebné namluvit, že jsem to provedl já.“

„Dostal jsi trest?“ vyhrkl Miles. „Proč jsi mi o tom neřekl?“

Tony pokrčil rameny. „Ty se mě vždycky zastáváš. Tentokrát jsem trest chtěl přijmout já.“

„To jsi neměl dělat, tím spíš, když jsi neprovedl nic špatného.“

„Nebyl jsem potrestán,“ vysvětlil bratr. „Jakmile Ralph odešel, služebná zametla střepy a pověděla mi, že je vyhodí. A slíbila, že to nikomu nepoví.“ Tony se kousl do rtu. „Podle mě poznala, že jsem ji nerozbil já.“

Miles nepochyboval, že služebnictvo ví, jaký Ralph doopravdy je, a ocenil, že Tonyho neobvinili z té zničené vázy. Doufal jen, že Ralph nezjistí, co se stalo. Kdyby se to dozvěděl, vyhledal by onu služebnou, obvinil by z té rozbité starožitnosti ji a postaral se, aby přišla o místo. To už se několikrát stalo.

„Až příště uvidíš Ralpha, masíruj si zadek a trochu se vrť, jako by tě bolel,“ navrhl Miles. „Ať si myslí, že si nemůžeš ani sednout.“

Tonyho oči se rozzářily. „Chceš, abych se choval, jako bych trest dostal?“

„Ano. Dokážeš to?“

Jeho bratr vážně přikývl.

„Výborně. Teď dojez snídani a pak se můžeme projet, jestli chceš.“

Tony si nacpal zbytek jídla do úst a rychle žvýkal. Miles věděl, jak Tonyho jízda na koni baví. I on si ji užíval víc než jakoukoli jinou činnost. Sedět na koňském hřbetu znamenalo svobodu. Znamenalo to být daleko od domu a od Ralpha, který na koni jezdil nerad a jen zřídkakdy se odhodlal vylézt do sedla.

Chlapci se vydali do konírny, kde jim stájník osedlal poníky, a pak je doprovodil při jízdě přes panství. Jeli téměř dvě hodiny, mávali nájemníkům a procházeli se lesem, kde se koně mohli napojit v potoce.

Sotvaže se vrátili do domu, zastoupil jim cestu Ralph s rukama zkříženýma na prsou a nevrlym výrazem ve tváři. Zdálo se, že mu vadí, když si jeho bratři užívají zábavy, především když ji provozují společně, přestože on sám s nimi volný čas dobrovolně netráví.

„Otec na vás čeká ve své pracovně,“ oznámil jim.

„Proč?“ panikařil Tony a pohlédl na Milese, jako by u něj hledal pomoc.

Milese bezděčně napadlo, že se to týká oné rozbité vázy. Když Tony opět otevřel ústa, aby promluvil, Miles nenápadně zavrtěl hlavou a Tony pevně sevřel rty.

„Pojďte se mnou,“ zavelel Ralph a provedl je kuchyní. Procházeli kolem kuchařky, která se na Milese spiklenecky usmála a ukázala na stůl. Jeho oči zabloudily k dortu, jenž byl už ozdobený. Při pohledu na něj se mu sbíhaly sliny. Zazubil se na kuchařku a s Tonym v patách rychle doběhl Ralph.

Když došli do pracovny, Ralph je uvedl dovnitř, zavřel za sebou dveře a otočil klíčem v zámku. Vévoda nebyl přítomen. Milese se zmocnil nepříjemný pocit. Pokud Winslowa čekání omrzelo, stihne je hrozný trest.

Otočil se k Tonymu a zašeptal: „Masíruj si zadek.“

Tony, kterému se trásla brada, udělal, jak mu bratr poradil. Miles viděl, jak se Ralphovi zaleskly oči nadšením.

„Bolí tě to, bratříčku?“ popíchl ho Ralph, přiskočil k němu a plácl ho přes pozadí tak silně, až Tony vykřikl.

Miles Ralpha odstrčil. „Nech ho na pokoji,“ zavrčel a zadíval se Ralphovi do očí.

Vpíjeli se do sebe pohledem, až Ralph odvrátil zrak a odšoural se opodál. Miles však věděl, že tohle vítězství nebude trvat dlouho.

Nejstarší bratr přešel ke stolu a otevřel spodní zásuvku na pravé straně. Pak zvedl revolver a namířil ho na Milese.

„Co to provádíš?“ sykl na Ralpha. Při pohledu na pistoli mu přeběhl mráz po zádech.

„Jen si tak hraju,“ prohodil Ralph a nasměroval zbraň na Tonyho.

Tony se okamžitě rozplakal. Po tvářích se mu kutálely slzy jako hrachy.

„Chováš se jak mimino,“ ušklíbl se Ralph. „Jen počkej, až za měsíc nastoupíš do školy. Kluci si na tobě smlsnou.“

„Dej mu pokoj,“ varoval ho Miles, když se Tony viditelně roztřásl.

„Nebo co?“ posmíval se Ralph a znovu zamířil na Milese. „Co s tím provedeš?“

„Budu ho chránit, třebaže ty to neděláš. Je to tvůj bratr, Ralphe. Neměl bys ho šikanovat, ani by to neměli činit tvoji přátelé. Nebudou Tonymu ubližovat, jako ubližovali mně,“ pohrozil mu.

Ralph vypnul hrud'. „Já jsem markýz. Jednou se stanu vévodou z Winslow. Nesmíš mi říkat, co mám dělat.“

Miles zavrtěl hlavou. „Přestane tě někdy bavit to dokola opakovat? My víme, že jsi dědicem vévodství, Ralphe. Tonymu a mně je to jedno. Dům i titul jsou tvoje, my o ně nestojíme.“

„Samozřejmě že stojíte. Každý chce být vévodou. Ale jen ti nejlepší se jimi stanou,“ odvětil Ralph samolibě.

„Kdyby to byla pravda, pak ty by ses vévodou nikdy nestal,“ prohlásil Miles a hněv v něm doutnal. „Vévoda je příslušníkem nejvyšší šlechty. Nese zodpovědnost za svou rodinu i za své nájemníky. Ty jsi sebestředný hňup, který ani neumí jezdit na koni. Jsi krutý a zlý. Máš štěstí, že jsi prvorozený Notley a že panství zdědíš, protože kdybys musel být dobrým člověkem, aby ses stal vévodou z Winslow, nikdy bys jím nebyl.“

„Jak se opovažuješ?“ zařval Ralph. „Jsi ješitná, arogantní nicka. A nickou navždy zůstaneš. O to se postarám.“

„Ne, to nepostaráš,“ opáčil klidně Miles, který zkrotl svou zlost. „Jsem druhorozený syn. Vstoupím do armády a budu bojovat za krále a zemi. Když budu mít štěstí, pošlou mě na druhý konec světa, do Indie. A tebe už nikdy nespátřím. Nikdy.“

Ralphova tvář zrudla vztekem. Milesovi došlo, že jeho bratra doposud nenapadlo, že jakmile jeho bratři dosáhnou plnoletosti, nezůstanou poblíž, aby do nich mohl kopat jako do prašivých psů.

„Půjdeš do armády pouze za předpokladu, že ti to dovo-
lím,“ ohradil se Ralph umíněně.

Miles zavrtěl hlavou. „Tak to nechodí. Druhorození sy-
nové jsou určeni pro armádu. A třetí synové se stanou
duchovními.“

„Já budu vikář?“ pípl Tony.

Miles se podíval na bratra. „Ano, pokud budeš chtít.“

Nejmladší ze synů nadšeně přikývl. „To bych rád, Milesi.
Líbí se mi, jak to v kostelech voní. Mohl bych oddávat man-
žele a křtít děti. To by byla zábava.“

„Půjde ti to skvěle,“ usmál se Miles. „Vím, že budeš o své
farníky dobře pečovat.“

„Ne,“ zavrčel Ralph. „Já to nedovolím. Otec to nedovolí.
Až se stanu vévodou, budete pracovat pro mě. Tebe udě-
lám správcem Wildwoodu a budeš mě poslouchat na slovo,
Milesi.“

Miles se ušklíbl. „Budu poslouchat své velící důstojníky,
Ralph. Ty v mém životě nebudeš hrát žádnou roli. Až zas
provedeš nějakou zlomyslnou klukovinu, už to na mě ne-
svedeš. Budeš se muset postavit na vlastní nohy. Ano, lidé
ti budou podlézat a říkat ti jen to, co budeš chtít slyšet, a to
pouze z toho prostého důvodu, že budeš vévodou.“ Odmlčel
se. „Ale já k nim patřit nebudu.“

„Nenávidím tě!“ vykřikl Ralph. „Nenávidím vás oba!“

„Jak je libo,“ prohlásil Miles lhostejně. „Podle tebe jsme
nicky? Myslíš si, že jsme nuly?“ Odfrkl si. „Nu, my považu-
jeme za docela bezvýznamného člověka tebe.“

Ralfovi se rozšířilo chřípí. „Jakmile nastoupíme do
školy, udělám Tonymu ze života peklo. Nebudeš pořád
nablízku, abys ho chránil. Postarám se, aby se z něj stal
otloukánek.“

V Milesovi se rozhořela nenávist. „Přestaň mu vyhrožo-
vat,“ varoval ho. „Tony je tvůj bratr. Je mladý a nevinný.“

Ralph se vítězoslavně usmál. „A je tvoje slabina.“

„Povím to otci! Ten tě nenechá, aby ses k Tonymu choval krutě,“ vyhrkl Miles, ale ihned svých slov litoval.

„Že mu to povíš? Myslíš, že ti uvěří?“ zeptal se Ralph tiše. „Otec má rád jenom mne. Vy dva ho nezajímáte ani za mák. Jsem jeho dědic. Jsem markýz.“

„A jsi pěkně nafoukaný. Jsi hrozný člověk, Ralphe, a bude z tebe hrozný vévoda. Nikdo tě nebude mít rád. Budou se na tebe usmívat, ale za zády tě budou zesměšňovat – stejně jako tě zesměšňují všichni kluci ve škole.“

„To teda nedělají!“ zařval Ralph. „Odvolej to!“

„Neodvolám. Protože je to pravda.“

Ralph zvedl revolver a namířil na Milese. Ten ztuhl. Vražedný výraz Ralphových očí mu prozradil, že spoušť co nevidět stiskne.

Pak si dodal odvahy. „Jen do toho,“ řekl. „Udělej to.“

„Markýze na šibenici nepošlou. Mám vyšší postavení než ty a vždycky to tak bude.“

Miles vzdorovitě zůstal stát a připravoval se na ránu. Sotvaže Ralph skutečně vystřelil, cosi se před Milesem mihlo. Ozval se tlumený výkřik.

A pak se Tony skácel k jeho nohám.

Miles padl na kolena. „Ne,“ zašeptal.

Vzal Tonyho za ramena a položil si jeho hlavu do klína. Z chlapcových úst se řinula krev a na jeho hubené hrudi rozkvétala karmínově červená skvrna.

Šlehl po Ralphovi pohledem. „Sežeň pomoc! Utíkej!“

Opět stočil zrak k Tonymu a zajíkl se: „Budeš v pořádku, bratříčku.“

Tony těžce polkl. „Chtěl... jsem tě... zachránit.“

„Zachránil jsi mě,“ ujistil ho. „Byl jsi moc statečný.“

„Bolí to.“

„Já vím,“ zamumlal a odhrnul mu vlasy z čela. „Už to nebude bolet dlouho. Přijde doktor a ten tě vyléčí.“

Tonyho pohled zesklivatěl. Miles zaslechl bušení na zamčené dveře a křik.

„Musíš vzít vinu na sebe,“ řekl Ralph, přistoupil blíž a zadíval se na nejmladšího Notleyho, ze kterého vyprchával život. „Já budu vévodou. Ty jsi jen druhorozený syn.“

Miles se díval, jak Tonyho oči pohasínají a jak se jeho tělo přestává chvět. Políbil bratříčka na čelo. Bouchání na dveře pokračovalo.

S klidným výrazem se podíval na Ralpha. „To neudělám. Pro jednu budeš žít s následky svých činů.“

Ralphovi se třáslý rty. Otočil se a otupěle došel ke dveřím, do kterých bušily pěsti. Tlumené výkřiky nabývaly na hlasitosti. Miles zaměřil svou pozornost na mrtvého bratra, jehož svíral v náručí. Horečnatě přemýšlel. Mohl by říci pravdu a zničit Ralphovi život. Ale chtěl by to Tony? Přál by si jeho milý bratříček, který položil za Milese život, aby Ralph nesl nadosmrtní cejch za jeho smrt? Vnitřní hlas mu našeptával, že by Tony nebyl rád, kdyby Ralph trpěl. Tony byl odjakživa shovívavější, a proto by se z něj stal skvělý vikář.

Ne, řekne, že šlo o nehodu. Ušetří Ralpha a svět se nikdy nedozví, kdo skutečně Tonyho zastřelil.

Když letmo pohlédl ke dveřím, uviděl, jak je Ralph ode-
myká. Dveře se ve vteřině rozletěly dokořán a do pokoje se vřítíl vévoda z Winslow.

„Co se tu proboha...“ Když spatřil, jak Miles drží bezvládného Tonyho, hlas mu vypověděl.

Jejich matka vběhla dovnitř a při pohledu na ně se prudce zastavila. Její pronikavý výkřik málem protrhl Milesovy ušní bubínky.

„Byla to nehoda,“ řekl Miles, když se Winslow pomalu přiblížil.

Než stihl říci cokoli dalšího, Ralph vykřikl: „Tonyho zastřelil Miles!“

Milesovy oči se upřely na bratra. „Ne, nezastřelil. Zabil jsi ho ty. Víš, že jsi to udělal. Ale stalo se to omylem,“ pokračoval klidně.

Vévodkyně padla na kolena, vytrhla Tonyho tělíčko Milesovi z náruče a přitiskla si ho k hrudi. Krev potřísnila její světle šedé šaty.

„Můj chlapeček. Můj sladký, sladký chlapeček,“ sténala, kolébala mrtvého syna a vzlykala.

Zatímco vévoda upřednostňoval Ralpha, vévodkyně měla odjakživa nejradši Tonyho.

Jeho otec dlouhými kroky přešel místnost a vytáhl Milese na nohy. „Jak jsi jen mohl?“ utrl se na něj. „A nadto obviňuješ svého bratra.“

Milese se zmocnil hněv. „Já Tonyho nezabil.“

Winslow ho pustil, ale pak ho hřbetem ruky uhodil tak silně, až se mu podlomila kolena. Jeho líce zapulzovala bolestí. Zvedl k ní prsty, ucítil teplou krev a uvědomil si, že mu otcův pečetní prsten rozřízl kůži. Okamžitě mu došlo, že rána zanechá jizvu – jako připomínku dne, kdy jeho bratr skončil.

„Já Tonyho nezastřelil,“ opakoval umíněně.

Winslow ho znovu udeřil, tentokrát pěstí. Milesovi vytryskla z nosu krev, klopýtl dozadu a narazil do židle.

Vévoda ho popadl za ramena a zaryl mu prsty do masa.

„Udělal jsi to ty,“ obořil se na něj. „Zabil jsi mého syna. Alespoň ses mohl zachovat jako muž a přiznat se.“

„Ne, otče, je to moje vina,“ ozval se Ralph.

Milese zaplavila úleva. Ralph konečně spor vyřeší.

„Neměl jsem ten revolver vytahovat z vašeho stolu,“ pokračoval. „Kdybych to neudělal, Miles by mi ho nevytrhl z rukou.“ Svěsil hlavu a sklopil zrak. „To já mám Tonyho smrt na svědomí.“

Vévoda Milese odstrčil a objal svého dědice. „Ne, můj drahý chlapče. Za ten trestuhodný čin nejsi zodpovědný. Už nechci slyšet ani slovo.“

Milese přemohl šok. Ralph zapíral a potrestán bude Miles. Byla to otřepaná písnička. Jenže tentokrát bude Miles křivě obviněn ze smrti milovaného sourozence.

„Já svého bratra nezastřelil,“ trval na svém.

Winslow na něj pohlédl a jeho tmavé oči se naplnily nenávistí. „Popírej to, jak je libo. Jsi zrůda. Zamordoval jsi mého syna a snažil ses svalit vinu na mého dědice.“

Vévodkyně hlasitě zakvílela a zhroutila se na zem. Její komorná a sluha jí pomohli na nohy a vyvedli ji z místnosti.

Přistoupil k nim majordomus. „Co mám učinit, Vaše Milosti? Poslat pro soudce? A doktora?“

„Její Milost potřebuje lékaře. A zajedte pro smírčího soudce.“ Vévoda zpražil Milese pohledem. „Požádejte ho, aby se okamžitě dostavil, Seville.“ Pohlédl na zbývajícím služebnictvo, jež postávalo u dveří. „Byla to nehoda. Miles si hrál s mou zbraní, která vystřelila a omylem zabila Anthonyho. Rozuměli jste?“

Služebnictvo sborově přikývlo a rychle zmizelo. Zůstal jen majordomus.

„Ihned pošlete pro oba muže.“

„Zajisté, Vaše Milosti.“

Winslow se obrátil na Milese. „A co se týče tebe: zůsta-neš zavřený ve svém pokoji, dokud neuznám, že je čas, abys opustil můj dům.“ Pohlédl na majordoma. „Doprovodte ho tam. Před dveře postavte sluhy, aby se nepokusil utéci. Bude žít pouze o chlebu a vodě. Dostane je jednou denně.“

„Ano, Vaše Milosti.“

Sevill přimhouřil oči. „Tak pojďte, lorde Milesi,“ nařídil mu.

Miles vyrazil z pokoje, vyběhl po schodech nahoru, proletěl chodbou a zabouchl dveře svého pokoje. Ihned se vrhl na postel a rozbřečel se.

Tony byl pryč. Už se nikdy nevrátí.

A celý svět bude věřit, že ho zabil on.

Kapitola druhá

Září

Miles rozmrzele zíral z okna. Poslední tři týdny strávil Muvězněný ve svém pokoji. Bylo mu dovoleno vyjít jen na Tonyho pohřeb. Podle vévody prý může poděkovat svému bratrovi. Winslow vešel do Milesova pokoje a oznámil mu, že ho Ralph uprosil, aby se Miles zúčastnil smutečního obřadu a spuštění rakve do země. Že Ralph chtěl, aby lidé viděli, že Miles lituje svého lehkovážného činu, který ukončil něčí život.

Ztěžka polkl, když si vzpomněl na rakev v kostele a na Tonyho v ní. Milého, šťastného Tonyho, který nikdy nenaštoupí do školy. Nenajde si kamarády. Nevystuduje univerzitu. Nestane se vikářem. Nezaloží rodinu. To všechno skončilo v momentě, kdy učinil onen odvážný, bláznivý čin pro lásku. Miles věděl, že to on by měl být uložen k odpočinku a pochován na hřbitově vedle kostela.

Samozřejmě slyšel, co si lidé na pohřbu šeptali. Viděl jejich pohledy, když stál vedle Tonyho hrobu. Po zbytek života budou Milesovi vyčítat smrt jeho milovaného Tonyho. Možná právě proto Ralph chtěl, aby se na pohřeb dostavil. Chtěl, aby se smuteční hosté dívali a hovořili o chlapci, který údajně zabil svého bratra.

Miles si nedokázal ani představit, s jak černým svědomím nyní Ralph žije. Každé ráno otevře oči a uvědomí si, že to on je vinen. Miles ale Ralpha znal, a tak tušil, že jeho bratr sám

sebe přesvědčil, že tehdy spoušť stiskl Miles. Ralph s Tonym netrávil žádný čas a nejspíš se mu po něm ani nestýskalo.

Milesovi bratříček chyběl každičkou minutu.

Dny domácího vězení se vlekly. Každý den sluha ode-
mkl dveře, přinesl podnos s chlebem a vodou a vynesl Mile-
sův nočník. Po nějaké době přinesl tác zakrytý látkou. Když
ho Miles sundal, nenašel pouze chleba a vodu. Občas do-
stal i studené pečené kuře. Jindy pár kousků zeleniny nebo
ovocný koláč. Choval podezření, že jídlo mu připravuje ku-
chařka, která podnos předává sluhovi již zakrytý. Pokaždé
když tác dorazil, naplnil Milese pocit vděčnosti. Ještě ni-
kdy neměl takový hlad jako v těch prvních dnech, kdy každé
ráno obdržel jen chléb. Obával se, že někdo kuchařčino ta-
jemství odhalí a ona přijde o místo. Každý večer se modlil,
aby k tomu nedošlo.

Zaslechl kroky za dveřmi a odvrátil se od okna. Dovnitř
vešel bez zaklepání majordomus, který pokynul služeb-
nictvu, aby ho následovalo. Dva muži nesli měděnou vanu
a postavili ji doprostřed místnosti. Další sluhové do ní nalili
vědra horké vody. Pak se na prahu objevila hospodyně s ruč-
níkem a mýdlem. Jakmile je odložila na zem, pohlédla na
Milese se soucitem v očích.

„Mám odnést špinavé prádlo, lordě Milesi,“ řekla. „Do-
hlédnu, aby vám ho vyprali.“

„Všechno mám tady,“ odpověděl jí.

Denně se převlékal, ale došly mu čisté šaty, a tak si začal
oblékat i nošené oblečení. Každý večer ho nechal vyvětrat,
jelikož neměl jak ho vyprat.

Sevill se na něj zamařil. „Musíte se vydrhnout od hlavy
až k patě. Za hodinu se vrátím a odvedu vás k Jeho Milosti
a markýzovi.“

„Jeho lordstvo bude na setkání s Jeho Milostí potřebovat
čisté šaty,“ upozornila majordoma hospodyně.

„Přineste mu nějaké šatstvo, ze kterého Ralph vyrostl,“
odsekl Sevill a s tím opustil místnost.

Hospodyně posbírala Milesovy věci. „Brzy se vrátím s něčím, do čeho se můžete převléknout, můj pane.“

„Děkuji,“ řekl a hlas mu přeskočil nad tím prostým projevem laskavosti.

Jakmile se dveře zavřely, Miles se rychle svlékl a s úlevným povzdechem si vlezl do vany. Když ponořil hlavu pod vodu a namydldil si vlasy, slíbil si, že odteď se bude vždy koupat rád.

Do jeho ložnice vešel sluha s čistým ošacením a položil je na postel.

„Děkuji, Thomasi,“ řekl Miles.

Sluha tiše odpověděl: „My všichni víme, že jste neudělal nic špatného, lorde Milesi. To ten druhý neustále vyvádí nějaké vylomeniny.“

Miles vykulil oči. „Neříkejte to nahlas,“ upozornil ho. „Přeci nechcete, aby vás z Wildwoodu vykázali bez doporučení.“

Thomas se troufale ušklíbl. „Dočkejte času, můj pane. Doštane se vám spravedlnosti. Všichni stojíme za vámi.“ A vyšel z ložnice.

Ten sluha ani netušil, jak moc Miles potřeboval slyšet ona povzbudivá slova. S lepší náladou dokončil koupel, opláchl se, osušil a oblékl do šatů, které mu byly malé. Při pohledu na Ralphovo obnošené oblečení bylo zřejmé, že Miles bratra přerostl. Nohavice mu končily nad kotníky. Krátké rukávy košile odhalovaly jeho zápěstí. Do kabátu, který mu byl příliš těsný v ramenou, se mu nepodařilo nasoukat. Alespoň že měl čisté oblečení. On sám byl konečně čistý. Když si česal mokré vlasy a uhlazoval si je, duševně se připravoval na setkání s vévodou a Ralphem.

Podle očekávání dorazil Seville a mlčky doprovodil Milese do knihovny. Miles přemýšlel, zda po tom, co se událo v pracovně, do ní vévoda ještě někdy vstoupí.

Když vešel do místnosti, uviděl, jak vedle sebe sedí otec a bratr. Vévoda mu pokynul, aby se posadil na židli naproti

nim. Miles tak učinil a pomyslel si, jak jsou si ti dva podobní. Měli stejné držení těla. Stejně rysy tváře. Stejně ne-souhlasné pohledy.

„Přišli jsme si promluvit o tvém vzdělání,“ spustil Winslow.

Miles věděl, že za dva dny by měl s Ralphem odjet do školy. Náhle ho naplnily obavy. Báł se, co Ralph napovídá svým kamarádům o Tonyho smrti. Oficiálně ji místní soudce uzavřel jako nehodu, ale Miles nepochyboval, že jeho bratr vykřičí do světa něco jiného. Čekal ho rok plný rvaček, během nichž se bude bránit chlapcům, které na něj Ralph pošťve. Spolužáci se mu budou vyhýbat, aby se sami nepřipletli k nějaké šarvátce.

„Se mnou se do školy nevrátíš,“ pokračoval Ralph se samolibým výrazem ve tváři.

Miles nevěřil vlastním uším. „Cože?“

„Nedovolím, aby ses pohyboval v blízkosti svého bratra,“ odvětil vévoda nabubřele. „To by na Ralpha vrhalo špatné světlo. Nesmíš jakkoli pošpinit pověst mého dědice a budoucího vévody z Winslow.“

„Kam mám jít?“ Miles byl tímto zjištěním ohromen.

„Otec našel místo jako šité pro tebe,“ řekl Ralph. „Je to škola nedaleko Westerhamu, na hranici Surrey a Kentu. Turnerova akademie. Přijímají do ní problémovou mládež, syny aristokratů. Budeš studovat s podobnými výrostky, jako jsi ty. Dostaneš se mezi podivnou směsici mladíků, kteří z toho či onoho důvodu už nepatří do své rodiny.“

Miles zařal pěsti a silou vůle je zase uvolnil. Výraz jeho tváře zůstal kamenný. Nechtěl studovat na této škole – ale rozhodně také nechtěl prozradit své pocity bratrovi.

„Kdy odjíždím?“

„Ráno,“ odpověděl otec. „Tímto se s tebou loučím, Milesi. S Ralphem budeme připravovat jeho odjezd následující den.“

„Matka se s tebou nerozloučí,“ dodal Ralph a na tváři se mu objevil zlomyslný úsměv. „Tonyho měla odjakživa nejraději. Pohrdá tebou, víš? Už tě nikdy nechce spatřit.“

„Bude pro ni těžké se mi vyhýbat během prázdnin. Ledaže bych celou dobu strávil ve svém pokoji.“

„O prázdninách a svátcích zůstaneš na nové škole,“ opáčil otec ihned.

Miles se ohromeně zeptal: „Jak dlouho... tam budu?“

„Natrvalo!“ vyštěkl vévoda, vstal a vztyčil se nad svým synem. „Už nejsi součástí této rodiny. Splním svou povinnost a zajistím ti vzdělání, ale tohle je naposledy, co spolu mluvíme. Nemohu dopustit, abys kazil morálku svého bratra.“

„Já už se nikdy nevrátím?“ zeptal se, a když se otec znovu posadil, do očí mu vyhrkly slzy.

„Přesně tak,“ usklíbl se Ralph, z něžž přímo sálal pocit nadřazenosti. „Dokud nevystuduješ Turnerovu akademii, nevytáhneš z ní paty.“

„A co potom?“ zoufale se zajíkal při pomyšlení, že už nikdy nespátí svůj domov. Už se nikdy neprojeď na svém koni. Nikdy nenavštíví Tonyho hrob.

Vévoda se zamračil, jako by tak daleko dopředu nemyslel. „Předpokládám, že tě pošlu na univerzitu. Nemohu dopustit, aby o mně ostatní vévodové měli nízké mínění. Už takhle se musím vypořádávat se špinavými pomluvami týkajícími se tebe a mé rodiny.“ Odmlčel se, jak se zamyslel. „Ano, půjdeš na univerzitu a pak vstoupíš do armády. Tak jsem to zamýšlel. Můj advokát pro tebe zakoupí důstojnickou hodnost. Disciplína, kterou ti armáda vštípí, ti jen prospěje.“

Ralph se zatvářil znepokojeně. „Neměl by se Miles po absolvování univerzity vrátit domů, otče?“

Miles si vzpomněl, jak Ralph snil, že ho bude mít nad smrti pod palcem. Rozhodl se promluvit, jelikož věděl, že pod svým bratrem nikdy sloužit nebude.

„Ne, otec má pravdu. Měl bych vstoupit do armády. Zasloužím si tvrdou řeholi daleko od Anglie, daleko od rodiny. Budu činit pokání a zároveň sloužit králi a vlasti.“ Miles polhléd na vévodu. „Děkuji vám, otče. Vykázat mě z Wildwoodu bylo správné rozhodnutí.“

„Výborně,“ přikývl vévoda. „Možná máš ještě naději.“ Vstal a otočil se na Ralpha. „Pojď, synu, tvá matka na nás čeká. Máme se setkat s lordem Hamiltonem.“

Ani jednou se neohlédli a vyšli z knihovny.

Miles se rozhlédl s vědomím, že tuhle místnost – ani kteroukoli jinou na rodinném panství – už nikdy nespátí. Byl poslán do vyhnanství.

Vstal, přešel místnost a sundal z poličky svou oblíbenou knihu. Nikdo ji nebude postrádat. Jeho otec jen tu a tam prolistoval noviny a Ralph se žádné knihy ani nedotkl. Miles věděl, že mu v nadcházejících dnech a týdnech přinese útěchu. Bude to jediná věc, kterou si z domova odnese.

S těžkým srdcem se vrátil do pokoje a strávil poslední noc ve své posteli.

Když kočár zpomalil u impozantní kamenné budovy, Miles v sobě potlačil obavy. Žádná cedule nenaznačovala, že stavba je ve skutečnosti školou pro potíživisty. Netušil, jací budou jeho spolužáci, a pochyboval, že učební plán bude tak náročný, jak byl zvyklý. Chlapci navštěvující Turnerovu akademii se dost možná dopustili ohavných zločinů. Vraždy. Žhářství. Na syny šlechticů však zákon neplatil. Přemýšlel, zda se jedná o jediné místo, kam posílají těžko zvládnutelné hochy, či zda existují i jiné podobné školy. Věřil sice, že se o sebe dokáže postarat, ale netušil, co ho za branou čeká.

Kočár zastavil a Miles vystoupil. Nedoprovodil ho nikdo z Wildwoodu. Poslali s ním pouze kočího, který ho obdařil lítostivým pohledem. Miles se na něj nuceně usmál a vtom se přední vchod akademie otevřel.

„Zdravím vás!“ zvolal muž, který se objevil ve dveřích. „Já jsem pan Smythe. A vy, mladý muži, jste kdo?“

Miles si odkašlal. „Lord Miles Notley.“

„Dobrá. Nu, milý lorde, na Turnerově akademii se tituly nepoužívají. Pro mě a pro své učitele budete pan Notley.“

Miles mlčky přikývl, jelikož nevěděl, jak odpovědět. Celý svůj život byl lord Miles, syn vévody. Přestože nebyl prvozeným synem, už v mládí si uvědomoval své společenské postavení. Ale v této škole bylo třeba dodržovat určitá pravidla a on s tím nic nenadělá. Usmál se, když si pomyslel, jak by Ralph vyváděl, kdyby ho personál neuznával jako markýze. Ta představa ho uklidnila.

„Kočí, pomůžete mi sundat kufr pana Notleyho?“ zeptal se pan Smythe. „Děkuji.“

Jakmile zavazadlo stálo na zemi, kočí pohlédl na Milese.

„Budou v pořádku,“ řekl chlapec. „Jen jeďte. Vyřídíte kučarce, že se mi bude stýskat po jejím vaření.“

„Ano, můj pane. Vyřídím,“ odpověděl kočí. „Zlomte vaz. Celé služebnictvo Wildwoodu vám přeje jen to nejlepší.“

Zamával mu na rozloučenou a pan Smythe bez potíží zvedl těžký kufr a hodil si ho na rameno.

„To je dobré znamení,“ spustil sluha. „Že máte respekt u zaměstnanců své rodiny.“

„Vždycky na mě byli hodní. Hodnějším než vlastní rodina,“ přiznal Miles.

Muž si ho chvíli prohlížel. „Zřejmě máte strach z toho, co vás tu čeká. Nebudu vám lhát. Některým chlapcům zde vskutku koluje v žilách zlá krev. Bratři Turnerovi – pan Nehemiah a pan Josiah – se jim snaží pomoci, aby udělali za svou minulostí tlustou čáru a naplno využili svůj potenciál. Jiní sem byli posláni, protože se jich vlastní rodina chtěla zbavit nebo protože byli z něčeho křivě obviněni.“

„Jako já,“ zamumlal.

Smythe přikývl. „Jako vy,“ souhlasil. „Ať už se stalo cokoliv, je to minulost, pane Notley. Na Turnerově akademii začínáte s čistým štítem. Pojdte za mnou.“

Vešli do školy, a jak stoupali po schodišti, sluha pokračoval: „Pokoj budete sdílet se čtyřmi novými chlapci. Na akademii míváme v jeden čas od osmi do dvaceti studentů.

Někteří zde pobývají krátce a brzy odcházejí do jiných škol. Jiní zde setrvávají, dokud nedokončí vzdělání.“

„Bylo mi řečeno, že i já zde zůstanu. Dokud nenastoupím na univerzitu. I přes prázdniny a svátky,“ řekl Miles pochmurně.

„To je dobře. Odsud vás nikdo vyhánět nebude,“ usmál se na něj Smythe laskavě. „Najdete si tu přátele. Moc dobré přátele.“

Šli chodbou, minuli několik hochů, kteří sluhu pozdravili, a zastavili se u dveří na jejím konci.

„A jsme tu, pane Notley. Tohle bude nadcházející léta váš domov. Tři chlapci už přijeli.“

Zabouchal na dveře, otevřel je, vpadl dovnitř a postavil kufr k posteli, na níž visela cedulka s Milesovým jménem. To bylo dobré znamení. Na jeho předchozí škole se postele nepřidělovaly. Šarvátky o místo na spaní občas končily křikem, pláčem a krví. Takhle se nikdo nebude hádat.

„Za půl hodiny se dostavte do přednáškového sálu,“ podotkl pan Smythe. „Ať nepřijdete pozdě! Turnerovi nesnášejí nedochvilnost.“

„Děkuji,“ řekl Miles sluhovi, který posléze zmizel ve dveřích.

Miles se rozhlédl po třech přítomných chlapcích. Jeden se děl na posteli a křečovitě si svíral kolena. Pohled měl upřený na podlahu, takže Miles neviděl nic než kštici světlých vlasů. Miles se před ním začal mít na pozoru, jelikož chlapec se ani neobtěžoval zvednout hlavu či jakkoli vzít na vědomí, že přišel jeho nový spolužák.

Pohlédl na ostatní dva, kteří přerušili rozhovor a se zájmem si ho prohlíželi. Jeden z nich byl čahoun s čokoládově hnědými vlasy a oříškovými očima. Druhý měl kaštanově hnědé vlasy a upíral na Milese safírově modré oči. Byl drobný a štíhlý. Oba vypadali atleticky.

Když k němu přistoupili, Miles ztuhl, dokud první z nich nenatáhl ruku.

„Já jsem Wyatt. Wyatt Stanton. Říkají o mně, že jsem zapálil naše stáje a zabil všechny koně. Ale já to neudělal. Má to na svědomí můj pitomý bratr.“

Miles přijal nabídnutou ruku, překvapen chlapcovým přímým přiznáním, a rozhodl se mu upřímnost oplatit: „Oceňuji tvou otevřenost. Můj starší bratr zastřelil našeho bratříčka. Je to markýz a oblíbenec mého otce. Ralph svalil vinu na mě a nikdo se neodvážil jeho tvrzení zpochybnit.“

Nikdy by si nepomyslel, že během několika minut po příchodu do nové školy se svěří se svým tajemstvím. Měl z toho dobrý pocit.

Druhý chlapec také natáhl pravici a Miles mu ji stiskl.

„Já jsem Aaron Hartfield. Přátelé mi říkají Hart.“ Pohlédl na Milese. „Doufám, že z nás budou kamarádi.“

„Já taky doufám,“ odpověděl. „Proč tě sem poslali?“

Hart si odfrkl. „Zdá se, že my tři máme mnohé společné. Můj starší bratr Reginald strčil mého bratříčka do vody. Percy se bál. Odmala nesnášel vodu. Reg si myslel, že Percyho donutí, aby konečně překonal strach. Místo toho si Percy při dopadu zlomil vaz. A hádej, na koho to bratr hodil?“ Hart pokrčil rameny. „Ale teď už je to jedno. Stejně je všechny nenávidím.“

„Chtějí, abyste se někdy vrátili?“ zajímal se Miles.

„Ptáš se, jestli smíme jet domů?“ Hart okamžitě pochopil jeho otázku. „Já ne. Můj otec, vévoda z Mansfieldu, si nade mnou umyl ruce. Od Percyho smrti se mnou nepromluvil jedině slovo. To jeho advokát mi sdělil, že nastoupím do školy s partou svérázných a zlomyslných chlapců. A že v Deerfieldu už nikdy nebudu vítaný.“

Wyatt ulehčeně vydechl. „Díkybohu. Myslel jsem, že jsem jediný, koho vyhnali z domova. Žiji – tedy žil jsem – v Amberwoodu, deset mil jihovýchodně od Maidstonu. Sem mě přivezl náš majordomus. Rodiče se mě zřekli.“ Odmlčel se a jeho hlas zněl hluboce a chraptivě, když pokračoval: „*Ach, splním svou povinnost, ty bezcenná lůzo. Kdybych tě vyhnal*

na ulici, zkazil bych si pověst. Dostane se ti vzdělání. Jen tě už nikdy nepustím přes práh svého domu. Nikdy.“

„Cituješ svého otce?“ otázal se Miles.

„Ano. Mocného vévodu z Amesbury. Ať shnije v pekle.“

Wyatt se odvrátil a plivl na zem.

Miles pohlédl na světlavlasého chlapce sedícího na posteli. „Řekl něco?“ pošeptal.

„Ještě ne,“ odpověděl Hart.

Dveře se otevřely a do pokoje znovu vstoupil Smythe s kufrem v rukou a dalším chlapcem v závěsu.

„Jsem zpátky!“ prohlásil vesele. „Představuji vám Donovanu Martina,“ oznámil jim, když odložil zavazadlo. „Budte na něj hodní. On je poslední, s kým budete sdílet pokoj.“

Jakmile sluha odešel, všichni tři se představili a stručně svému novému spolubydlicimu vypověděli, proč byli poslání na Turnerovu akademii.

„Tak co jsi provedl – nebo neprovedl?“ zeptal se Miles.

Donovan pokrčil rameny. „Nic.“

„Všichni sem byli poslání proto, že něco udělali,“ podotkl Wyatt.

Na Donovanově tváři se objevil utrápený výraz a Miles ho uklidnil: „Nemusíš nic říkat. Až na to budeš připravený a budeš chtít, aby tě někdo vyslechl, budeme tady.“

Otočil se ke svému kufru, otevřel ho a jal se vyklízet věci.

Donovan hlesl: „Šlo o moji maminku.“

Miles se zarazil a vstal z podřepu. „Něco se stalo tvé matce?“

Tmavovlasý chlapec přikývl a jeho jasně modré oči se zalily slzami.

„Rádi jsme se procházeli a povídali si. Jednou jsme to cestou domů vzali zkratkou přes les a ona omylem šlápla do sklapovací pasti.“

Všichni tři sebou trhli.

„Utíkal jsem pro pomoc a oni jí nohu vyprostili, ale bylo to příšerné. Kůži měla roztrhanou na cáry. Hrozně krvácela.

Lékař prohlásil, že jí nohu musí uříznout. „Donovan pevně stiskl rty. „Ale můj otec to nedovolil.“

Milesovi se udělalo nevolno. „Co se stalo pak?“

„Dostala otravu krve. Několik dní ji trápila vysoká horečka. Blouznila. A nakonec zemřela,“ dodal Donovan bezvýrazným hlasem. „Otec se na mě nemůže ani podívat, protože jsem jí hodně podobný. Odmala mě měla radši než mého staršího bratra, který se jednou stane vévodou z Haverhillu. A proto jsem tady.“ Zvedl bradu a setřel si z tváří slzy. „Miloval jsem ji tak, jak nenávidím svého otce. A bratra. Nevadí mi, že už je nikdy neuvidím.“

Hart položil ruku na Donovanovo rameno. „Jsme tu s tebou,“ řekl vážně. „Všichni jsme byli křivě obviněni. Možná jsme ztratili své rodiny – ale našli jsme sebe navzájem.“

Čtveřice chlapců se na sebe podívala a vážně přikývla.

Pak se Miles ohlédl na pátého mladíka, který stále seděl a nic neříkal.

„Nepřidáš se k nám?“ vyzval ho.

Chlapec zvedl hlavu a Miles uviděl, jak se mu v blankytně modrých očích zračí bolest. Pomalu se postavil a došel ke kroužku. Wyatt o krok ustoupil a udělal mu místo. Všichni čtyři se otočili k nově přichozímu.

„Já jsem Finch,“ představil se konečně. „William Finchley. A je mi docela jedno, co kdo z vás provedl nebo neprovedl.“ Zachmuřeně pohlédl každému chlapci do očí. „Ale nemyslete si, že vám řeknu, proč sem poslali mě.“

„To ani nemusíš,“ řekl Donovan. „Jsi tady. A jsi tu s námi. Na ničem jiném nezáleží. Pan Smythe mi pověděl, že jsme tu všichni noví. Myslím, že by se každému z nás hodili kamarádi.“

Miles odtušil, že se Finch ještě neuvolnil. „Donovan má pravdu,“ ujistil ho. „Ať už jsi něco udělal, nebo ne, jedeme v tom společně. Žádný z nás nemá kam jít. Ale všechno zlé je k něčemu dobré. A to dobré je naše nové přátelství.“ Rozhlédl se po kroužku. „Souhlasíte?“